

Conexiunea

De Ioan-Cristian Stoica

Marta se tot frământa pe scaun, uitându-se la caietul de notițe cu o privire tulburată, pe care Andrei nu o mai zărise până atunci. Marta și Doru treceau des pe la Andrei, camera de la mansarda acestuia fiind un locul perfect de refugiu, folosită adesea pentru băut, fumat, jucat pe consolă sau, pur și simplu, discuții, dar, în ziua aceea devenise o cameră de studiu.

- *Stam singur lângă mort...și era frig...*, de ce stătea lângă un mort? Și dacă îi era frig, de ce nu s-a îmbrăcat mai gros? Poezia asta nu are niciun pic de sens, spuse Marta.
- Păi "mortul" se referă la el însuși, explică Andrei amuzat de remarca Martei, sau la o parte din el care a murit, învăluit de singurătate, pe care o și menționează, de două ori chiar, o dată direct, și a doua oară când spune de "frig", care este o metaforă pentru singurătate, așa ne explicase domnul Radu.
- Chiar nu trebuia să lipsesc de la ultima oră... Oare de ce am făcut-o? Ah, știu... mulțumesc, Dorule...

Doru era în partea cealaltă a camerei, iar de la telefonul lui se auzea în continuu aceeași melodie, care în cele din urmă îl scoase din sărite pe Andrei.

- Doru, ce tot faci? Mai avem o lună până la bac. Dacă o ții tot așa, cum vrei să-l iei? Nu erai tu foarte bun la română oricum.
- S-ar putea să nu mai am nevoie de bac, fii atent aici.

Doru se ridică și se îndreptă cu telefonul spre Andrei. Andrei îi luă telefonul din mână dar nu pricepea ce voia Doru.

- Zece mii de aprecieri, spuse Doru cu mândrie. Filmarea am încărcat-o azi-dimineață după ce am fost cu Marta în parc, iar tu ai zis că vrei să te apuci de învățat devreme, uite ce ai ratat. E cea mai bună de până acum. În ritmul ăsta, la ce o să-mi trebuiască bacul, dacă o să fac destui bani din parkour?

Andrei și Doru erau colegi din clasa a IX-a, dar apropierea dintre ei a venit prin intermediul acestui sport, numit parkour, în care oamenii se mișcă foarte rapid, sărind peste ziduri, scări, cățărându-se pe blocuri și făcând cascadorii adesea periculoase.

- Vorbești fără sens. Știi câte postări îți trebuie ca să faci bani serioși? Și dacă pică netul, ce faci? Nu știi să faci nimic altceva.
- Parcă ești maică-mea. Spune direct că regreti că n-ai fost. Lasă, data viitoare mergem împreună. Nu garantez că o să-ți iasă ce fac eu, dar te pot învăța, zise Doru ironic.

- Nu e nevoie, zise Andrei, devenind tot mai serios. O să rămân la planul meu: dau la Poli și îmi construiesc un viitor stabil. Era și planul tău până acum o săptămână.
- Și? Nici măcar nu e un viitor stabil. În ziua de azi, facultatea nu mai garantează nimic. Prefer să fac bani pe cont propriu decât să am un șef care să-mi spună ce să fac.
- Deci abandonezi și proiectul nostru cu jocul despre Vlad Țepeș?
- Știi bine că era doar de distracție. N-ar fi ieșit nimic serios.
- Atunci, dacă n-ai chef de învățat, poți să pleci. Eu rămân la ce mi-am propus.

Doru ieși, deranjat de remarca lui Andrei, care se apucă să studieze, ignorând observația Martei că poate fusese prea dur și invidios. La liceu însă, totul părea normal între ei; o ceartă mărunță nu le putea strica prietenia. În weekend, aveau să se întâlnească în mansarda lui Andrei. Doru întârziase, dar când intra era atât de entuziasmat încât nu știa cum să înceapă. Marta zâmbea, iar Andrei, deși reținut, era la fel de nerăbdător să audă vestea.

- O sută de mii! O sută de mii de aprecieri, și comentarii de la străini, gata, am lovit potul cel mare!
- O sută de mii nu înseamnă mare lucru, sunt oameni cu milioane, pe care peste un an doi, îi vezi că se apucă de cerșit, că nu și-au dat bacul, interveni Andrei ironic.
- Frate, mă lași, nu-ți înțeleg gelozia, mereu te-am chemat și pe tine când filmam și mă antrenam, ai preferat să înveți eu am preferat să mă antrenez, sunt atâția oameni cu bac care lucrează în piață, deci termină cu asta.
- Eu îți vreau binele, asta nu înțelegi, pot împărți camera de cămin și cu altcineva dacă tu nu vrei să vii, dar era spre binele tău, mereu ai zis cât de mult îl apreciezi pe Vlad Țepeș și că jocul ăsta va fi un hit la nivel internațional.
- Hai că asta-i bună, vorbești de jocul ăla și de abia am terminat harta, o să dureze ani, succesul meu e garantat, acum! Dacă-mi erai prieten, măcar m-ai felicita, sau m-ai fi susținut, nici măcar nu ți-am cerut să mă ajuți cu ceva, și asta e răsplata pe care o primesc, nu-ți port pică, dar nu mai am ce să fac lângă un astfel de "frate".

Doru părăsi mansarda fără să mai aștepte un răspuns. Marta îl urmă, zicând doar: "Eu știu deja toată materia. Ceva trebuie să-l felicite și pe el. Mă întorc". Andrei credea că se vor întoarce amândoi. Că fusese doar o ceartă prostească. Că poate ar fi trebuit să-l susțină mai mult. Dar n-au mai vorbit treizeci de ani. O discuție banală i-a despărțit pentru o viață. Când s-

au revăzut, cu greu s-au recunoscut. Erau în curtea unui spital. Andrei părea bucuros, dar se plângea de spate. I-a făcut semn lui Doru să se așeze.

- Deci, spuse Doru, ai venit pentru problemele la spate.
- Da, mă supără de ceva timp, și fiica mea mi-a recomandat clinica asta, e în stagiul de practică aici, face medicina.
- Ce frumos, avem nevoie de medici buni. Să înțeleg că ești căsătorit, la casa ta, mai ai și alți copii?
- Da, căsătorit de 25 de ani, imediat după ce am terminat facultatea, am ajuns să lucrez la o companie și acolo am întâlnit-o pe Maria care mi-a fost mereu alături și mi-a dăruit doi copii minunați, mai am un băiat care e la același liceu la care am fost și noi. Ea încă mai lucrează acolo, am înființat cu un alt coleg firma noastră care are acum aproape 50 de angajați.
- Deci tradiția se repetă.
- Cam așa ceva, dar spune-mi și despre tine, acum am realizat că ne-am reîntâlnit în niște circumstanțe nefavorabile, nu e plăcut să vezi pe cineva la spital. Care-i problema?
- Cancer la plămâni, inoperabil.
- Tehnologia medicală a evoluat mult în ultimul timp, și ți-am zis fiica mea e în practică aici, se pot găsi soluții.
- L-au descoperit prea târziu. Și în plus, cred că deja am făcut pace cu ideea morții. Ești primul om, în afară de medici și vânzători cu care am vorbi în ultimele câteva luni bune.
- Ești divorțat să înțeleg?
- Nu, căsătorit n-am fost niciodată, nici copii nu am. Clipurile mele au fost văzute de un anumit tip din Japonia care mi-a oferit o carieră de cascador acolo. Am fost cu Marta, a rezistat cu mine o perioadă, dar viața mea era prea tumultuoasă pentru ea, care căuta un cămin stabil, iar eu nu i-am putut oferi, la vremea aia mă simțeam un zeu, aveam totul, nu-mi sătea gândul la familie. La 35 de ani mă simțeam invincibil, roluri peste roluri, gagici, bani, mașini exclusiviste. De la 40 de ani cascadoriile nu-mi mai ieșeau așa bine, rolurile s-au împuținat, iar banii s-au dus, chiar dacă aveam impresia că sunt infiniți, când nu produci nimic, se termină al naibii de repede. Am vrut să-mi fac o familie, dar deja toți au o familie la vârsta aia, câteva relații eșuate și am renunțat, de când am primit diagnosticul m-am simțit ușurat, dar în același timp înspăimântat, știu că voi sfârși de unul singur. M-am afundat atât de mult în singurătate și am ajuns să îl înțeleg perfect pe Bacovia, *Stam singur lângă mort...și era frig...*

O tânără elegantă le întrerupse apoi discuția, care mai întâi zise "Bună ziua" după care i se adresă lui Andrei "Haide tată, mergem?"

- Îți seamănă leit, spuse Doru.
- Mă bucur că ne-am revăzut, sper să ne mai revedem și cu altă ocazie...